Publicam aquest poema inèdit que ens ha fet arribar molt amablement l'alumna Margalida Terrasa, de Català B2. És un epitalami que, amb motiu de les seves noces, li va dedicar el seu amic Josep Vidal i que ella ha guardat gelosament com el millor record.

ALS AMICS ANTONI FRAU I MARGALIDA TERRASA EN LES SEVES NOCES

Amb sa darrera esquitada
que us ha dat es capellà
sa sentència s'ha firmada:
vostra sort està lligada
i ja no es pot desfermar.

La vida enceta des d'ara
per voltros un novell món.
Una porta s'ha tancada
i una altra s'obri, encantada,
on vos espera l'Amor.

Quins raigs de nova claror
en els ulls de sa novia!
Com un gentil aucelló
el seu cor ple d'emoció
esclata avui d'alegría.

I tu, novii, grandolàs
senyor de joia tan fina:
ja saps ben bé lo que fas,
tengueres gust i bon nas
per dur-te'n sa més garrida.

Jo vos desig que ja mai
s'estronqui el goig d'aquest dia
i visquen anys i més anys
revoltats de menudai
en santa pau i harmonia.

Josep Vidal i Calatayud
(10 de novembre de 1968)

Dibuixos originals de na Mishell M. de 2n. D'ESPA, excel·lent dibuixant que ens ha permès publicar les seves obres.

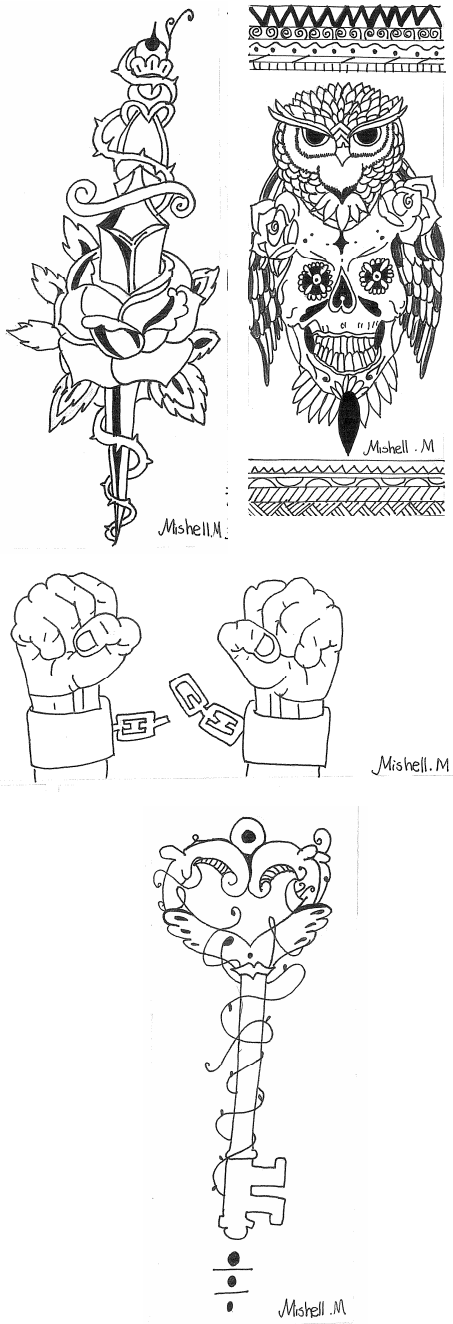

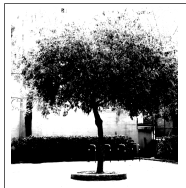

El Lledoner 6

(Revista del CEPA Camp Rodó)
Juny de 2016

Correu: *camprodollengua@gmail.com*

"Educau els nins i no caldrà castigar els homes. (ni les dones)" *(Pitàgores de Samos)*

CONCURS DE CARTELLS DE SOSTENIBILITAT "CAMP RODÓ 2016"

Al llarg del curs 2015-2016 hem organitzat un **Concurs de Cartells de Sostenibilitat** amb la intenció d'obrir una col·laboració entre centres escolars i així donar més força i més visibilitat a la tasca que al respecte fem a la majoria de centres. El concurs ha estat obert als centres educatius de la zona del Camp Rodó i ha tingut un gran èxit de participació.

Els cartells premiats han estat els tres següents:

Celina Blanca — 5è del CP Pràctiques
Concurs de Sostenibilitat "Camp Rodó" 2016

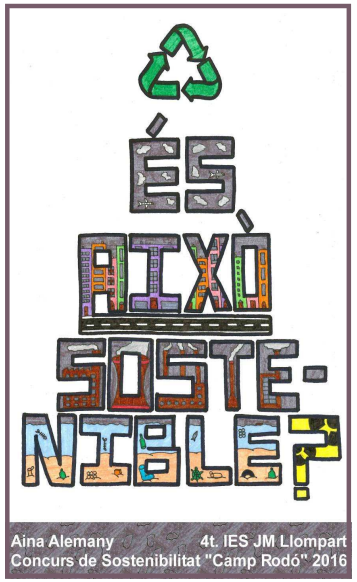

Aina Alemany — 4t. IES JM Llompart
Concurs de Sostenibilitat "Camp Rodó" 2016

Júlia Febrer — 2n Batx. IES JM Llompart
Concurs de Sostenibilitat "Camp Rodó" 2016

Categoria A:	Categoria B:	Categoria C:
Celina Blanca	**Aina Alemany**	**Júlia Febrer**
5è de Primària	4t d'ESO	2n de batxillerat
CP Pràctiques	IES J.M. Llompart	IES J.M. Llompart

CONCURS DE CARTELLS DE SOSTENIBILITAT "CAMP RODÓ 2016"

Els finalistes de la categoria A (Primària) són:
Aina Canals i Laura Bonet del CP Pràctiques

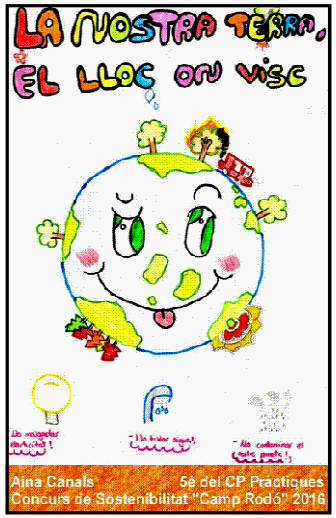

Els finalistes de la categoria B (Secundària) són:
Erik Egido i Miquel Ballester de l'IES Son Pacs

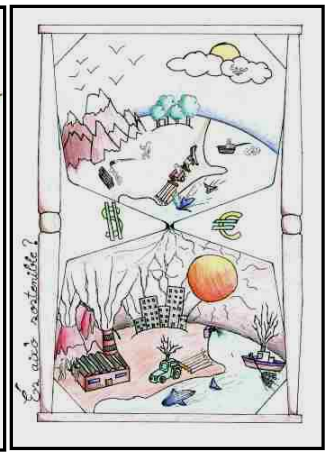

Malauradament, només s'han pogut premiar uns quants cartells. Però n'hi ha d'altres amb prou mèrits artístics que mereixen ser destacats.

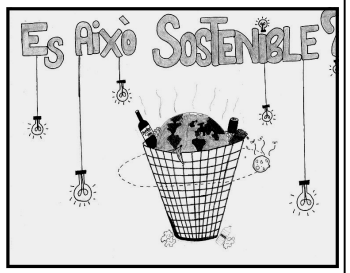

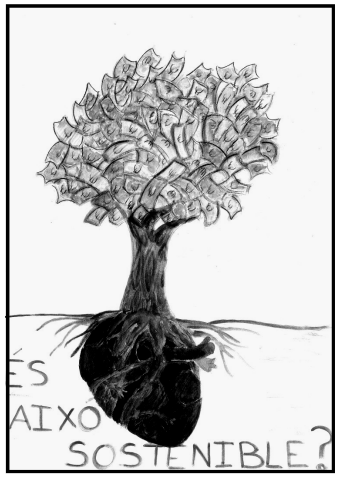

DESCRIPCIÓ DEL MEU PARE

Mon pare tenia uns ulls verds com les maragdes, unes celles amples, però ben formades. Un nas un poc gros, però ben posat; uns llavis tan perfectes que pareixien dibuixats. Feia 1'80 d'alçada, d'estructura prima i corpulenta. De les mans, no puc comentar-ne gaire, perquè de petit el va atropellar un tren i li va tallar una mà; i a l'altra només hi tenia un dit, que utilitzava per fer de tot. No havia de menester a ningú perquè l'ajudàs i feia riure als nins movent el dit com si fos un "patito".

El seu caràcter era fort, marcat per la postguerra a Navarra. No suportava les injustícies ni les mentides, era en aquests casos que solia amollar un *vatua*.

Es cuidava molt, tant físicament com estèticament. Solia anar cada dia a caminar per la muntanya un parell d'hores, acompanyat del nostre ca. Vestia amb roba de marca i no sortia al carrer sense afaitar-se ni sense dur les sabates ben netes. Tot ell relluïa com un sol. Quan sortia al carrer, pareixia un model; era tan atractiu que de jove el confonien amb en Julio Iglesias.

Li agradava estar amb la família i anar de vacances al seu poble de Navarra. Era un home lluitador i defensor de les seves idees, com un antic guerrer del temps de l'avior.

Ana Rivas. 2.1.A

DESCRIPCIÓ DE LA MEVA FILLA

És una nina petita; els seus cabells són castanys amb reflexos daurats, com si els raigs del sol la il·luminassin sempre. Els seus ulls, encara que petits, són com dues estrelles brillants.

La seva cara dolça i simpàtica té un nas petit i punxegut, i una boca carnosa que sempre està somrient. Per la seva edat és alta i prima, però de complexió atlètica.

Té una personalitat extravertida i molt alegre. Sempre positiva, transmet una força fora del comú; a més, és generosa i intel·ligent, encara que una mica tossuda i obstinada. Sempre persevera en els seus objectius fins que els aconsegueix. I encara que per ser una nena li falta maduresa, no dubto que arribarà molt lluny.

Sonia Y. Guadalupe. 2.1.A

És preferible que duri molts anys
i que ja siguis vell quan fondegis a l'illa,
ric de tot el que hauràs guanyat fent el camí,
sense esperar que t'hagi de dar riqueses Ítaca.

Ítaca t'ha donat el bell viatge.
Sense ella no hauries pas sortit cap a fer-lo.
Res més no té que et pugui ja donar.
I si la trobes pobra, no és que Ítaca t'hagi enganyat.
Savi com bé t'has fet, amb tanta experiència,
ja hauràs pogut comprendre què volen dir les Ítaques.

Konstandinos P. Kavafis (1863-1933)

COL·LABORACIONS DELS ALUMNES

RESPOSTA A LA CARTA DE SEATLE, EL PRIMER ECOLOGISTA

Seattle fou el cap del poble indígena dels Suwamish, establert als territoris que avui dia formen l'estat nord-americà de Washington. L'any 1855 va trametre una carta al president dels Estats Units, Mr. Flanklin Pierce, on rebutjava l'oferiment del seu govern de comprar les terres als suwamish pel mal tracte que donaven a la natura. Aquesta és la suposada resposta del president dels Estats Units, Mr. Flanklin Pierce.

Benvolgut cap del poble Suwamish,

Li adreço aquesta carta per demanr-li que oblidi la meva proposta de comprar les seves terres i per mostrar el meu respecte cap al seu poble. He llegit la seva carta i m'ha commogut profundament. La bellesa i sinceritat de les seves paraules mostra l'estima que té el seu poble a la seva terra i que nosaltres, l'home blanc, volem transformar en nom del progrés, que és un greu error.

He comprès que els salvatges som nosaltres, que canviam la calma i la grandesa de la terra pel soroll que no ens deixa posar-nos en contacte amb el nostre passat, ni amb el nostre present i que ens condemnarà a un futur per als nostres fills trist i sense valors.

Hem de comprendre encra moltes coses que ens separen del sagrat. És per això que no només vull esmenar la meva falta amb el vostre poble, sinó que li deman ajuda per fer de l'home blanc un home que vegi el món amb els seus ulls. Uns ulls que veuen el sagrat de la terra, l'aire i fins i tot del mateix home, i viure en pau amb el passat i amb el present.

Cordialment,
Franklin Pierce,
President dels Estats Units

Daniel Moreno de la Cruz. 2.1.A

ENTREVISTA

Sergio Varas Mulas, alumne de Català B2

- De quan ençà estudies al CEPA Camp Rodó?
Fa sis mesos que estic venint a classes de català.
- Quins estudis vares cursar?
Vaig estudiar la llicenciatura de Ciències Ambientals i després un màster en Administració i Gestió d'Empreses.
- Per què vares triar aquests estudis?
Des que era molt petit vaig ajudar el meu pare a fer feina a la granja. Així que de molt prest vaig estar en contacte amb la natura i vaig començar a tenir molt d'interès en la seva protecció.
- Què t'agrada més d'aquest centre?
La proximitat entre els professors i els alumnes. I també crec que aquí els professors tenen una gran passió per la seva feina.
- Quin és el teu llibre o escriptor preferit?
La carta esférica d'Arturo Pérez Reverte.
- Quin estil de música t'agrada?
M'agrada molt la música folk irlandesa i gallega, mesclada amb pop. També m'agrada el rock i la música tradicional francesa.
- Qui es el teu músic preferit?
El grup que em fa gaudir més és The Corrs
- I el pintor que més t'agrada?
Dalí. Em pareix molt innovador i la seva obra molt inspiradora i interessant. Dalí té una llibertat d'expressió i d'interpretació que em desperta molta curiositat.
Quina és la teva pel·lícula preferida?
Hi ha una pel·lícula molt entranyable que va arribar en un moment molt important de la meva vida: Ratatouille.
- I el programa de TV?
Això és mel, d'IB3
Quines són los teves aficions?
La cuina em relaxa molt i m'agrada compartir les noves receptes. També m'agrada el ciclisme, la fotografia i aprendre noves llengües.
- Quina és la ciutat més atractiva, llevat de Palma?
París, perquè en tenc molt bons records. Vaig anar-hi quan feia la carrera universitària i em va ajudar a expandir la meva mentalitat i els meus coneixements d'Europa i de la cultura internacional.
- Quin viatge t'ha impressionat més dels que has fet?
He viatjat molt, però en record especialment a Albània. És un país molt curiós, atípic en el context europeu. Després hi vaig viure durant quasi cinc anys. Va ser una de les millors èpoques de la meva vida.
- Quin creus que és el problema més greu que amenaça la nostra societat?
La falta de motivació per canviar les coses de la gent jove. Crec que no tenim un projecte de futur ni gaire il·lusió per tenir una societat més justa. Ens esforçam molt més per gaudir que per fer coses pel bé comú.
- I quina solució hi veus?
Canviar el model d'educació per un altre de més social, espiritual i col·laboratiu.
- De què et sent més orgullós?
Sempre he fet una feina que em motivava. Per jo, la feina sempre ha estat una manera de canviar les coses i no només un mitjà de vida
- Moltes gràcies

EXCURSIÓ DE FI DE CURS A LA PLATJA DE FORMENTOR

Com cada any, el 24 de maig vàrem fer una excursió a la qual estaven convidats tots els alumnes i professors del centre. Enguany, el lloc escollit va ser Formentor, a on arribàrem amb barca des del Port d'Alcúdia. A la tornada, hi va haver temps de fer una aturada al captivador Mirador de Sa Creueta o del Colomer amb les seves vertiginoses panoràmiques.

A l'esplanada del mirador hi ha un monument dedicat a l'enginyer Antoni Parietti Coll (Palma, 1899-1979), que concebé la idea del mirador i que va projectar la carretera de 18 km. que arriba fins al far. El dia esplèndid que va fer fou el millor complement d'una sortida molt agradable.

ALS ALUMNES D'ESPA QUE ES GRADUEN

A les classes de català, sovint se'ns hi apareixia el fantasma d'Ulisses (o Odisseu, en grec), el "pesat" Ulisses, que retrobam amb el nom de Melesigeni al poema que Costa i Llobera dedicà a la sacrificada Nuredduna. I és, efectivament, "pesat" aquest Ulisses pel que "pesa" dins la tradició de la literatura occidental, ja que amb ell comença i acaba la novel·la europea: neix amb ***L'Odissea*** d'Homer i s'esgota amb l'***Ulisses*** de James Joyce.

El mític guerrer grec de ***L'Odissea*** d'Homer que, acabada la guerra de Troia, naufraga i no pot retornar a la seva illa d'Ítaca sinó després de superar innombrables perills i adversitats, on l'espera la seva fidel i astuta esposa Penèlope, és també el protagonista de l'excels poema *Ítaca*, de Konstandinos P. Kavafis, un dels més grans poetes del segle XX.

En aquest poema, Kavafis ens parla dels ideals i les expectatives que guien la nostra vida, d'allò que li demanam i que sempre ens retorna empobrit. Perquè, diu el poeta, l'objectiu de la vida no és arribar al final carregat de trofeus, sinó que el trofeu és la mateixa vida... si l'hem viscuda amb dignitat, amb el cor alt, malgrat les moltes cicatrius que puguin solcar la nostra ànima.

Ens adverteix, també, que els monstres que hem de témer no són els altres ni vénen de fora, sinó que els duim nosaltres a dins: l'egoisme, la indolència, l'engany, la incomprensió, la desídia, l'orgull, la vàcua vanitat... són els esculls dels nostres naufragis, la llavor dels nostres fracassos.

I conclou, finalment, com saben els vells savis, que no serem mai feliços: ningú no ho és; perquè només podem aspirar a ser feliços per instants, breus i intensos, però evanescents. Defugiu falses emocions de quincalla i reteniu aquests fugaços instants, com el d'avui que vos graduau, que certifiquen que sou un poc més savis.

Joan Pol

ÍTACA

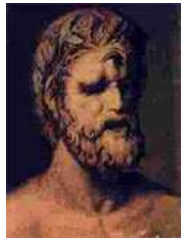

Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca,
has de pregar que el camí sigui llarg,
ple d'aventures, ple de coneixences.
Els Lestrígons i els Cíclops,
l'aïrat Posidó, no te n'esfereeixis:
són coses que en el teu camí no trobaràs,
no, mai, si el pensament se't manté alt, si una
emoció escollida
et toca l'esperit i el cos alhora.
Els Lestrígons i els Cíclops,
el feroç Posidó, mai no serà que els topis
si no els portes amb tu dins la teva ànima,
si no és la teva ànima que els dreça davant teu.

Has de pregar que el camí sigui llarg.
Que siguin moltes les matinades d'estiu
que, amb quina delectança, amb quina joia!
entraràs en un port que els teus ulls ignoraven;
que vagis a ciutats d'Egipte, a moltes,
per aprendre i aprendre dels que saben.

Sempre tingues al cor la idea d'Ítaca.
Has d'arribar-hi, és el teu destí.
Però no forcis gens la travessia.

JUBILACIÓ DE TOMEU FERRER I DE RAFEL PAYERAS

"Solcau amb força les ones...".

Jo que no som gens xerrador
als claustres del Camp Rodó,
avui vos deman atenció
per, en nom de totes i tots,
dirigir-vos unes paraules,
per a en Tomeu i en Rafel.
Vet aquí dos altres companys,
dos jovenets es jubilen enguany!

Dos excel·lents professionals,
sinònims d'una bona amistat!
Models per a l'alumnat!
Ells són en Tomeu i en Rafel,
dos pous de ciència,
dues fonts de sapiència,
amb la maleta plena de paciència.

Tomeu, trenta-vuit anys de professió,
de matemàtiques, bon professor
amb plena dedicació,
a la docència entregat
el nostre líder de sostenibilitat.

Com un far que els vaixells guia
ets llum per a l'alumnat.
La Natura que has somiat
serà realitat un dia.

Tomeu, ara que t'has jubilat,
deixa anar les equacions,
deixa volar altres passions
i viu les noves il·lusions.

Rafel, per favor, cuida't,
que ja no ets cap ninet!
Trenta-vuit cursos de mestratge.
Pels alumnes, no hi ha millor guiatge,
un home i mestre condret
Un plaer "conèixe't".

Una amistat, per a molts, recent
que enyorarem sincerament
(els cafetets abans de classe
i les tertúlies de s'enfront...)
M'entens o no m'entens?

Rafel, Tomeu, ambdós excel·lent.
Dues vides de plena dedicació,
a la nostra professió,
al món de l'ensenyament.

Vos trobarem a faltar,
Si us plau, veniu-nos a visitar.
A ca vostra, el Camp Rodó,
hi tendreu sempre un racó.

Companys, molt podríem glosar,
però ja és hora d'acabar.

Amics, Tomeu i Rafel,
avui se vos obre un nou cel;
posau nou rumb al timó,
cap a un blau horitzó.
Solcau amb força les ones...
Vos ho desitjam de tot cor.

Tomeu i Rafel, una forta abraçada
Per molts d'anys.

Palma, 23 de juny de 2016

Sebastià Guillem

FESTA DE FI DE CURS

Com cada any, l'Associació d'Alumnes va fer una exhibició dels tallers que s'imparteixen al CEPA els horabaixes. N'hi ha de ball de bot, d'anglès, d'informàtica, etc. Per poder estar al dia i en forma.

FESTA DE SANT JORDI

Dia 23 d'abril vàrem celebrar la festa de la rosa i el llibre amb un seguit d'activitats. A les classes de llengua es varen fer recitals poètics i lectures literàries; també es va muntar una parada d'intercanvi i donació de llibres, així com un original expositor, fet amb branques d'olivera, de punts de llibre amb poemes dissenyats pels alumnes, que també decoraven els passadissos del centre. Una festa molt important per fomentar la lectura, que és el fonament de tot aprenentatge.

MELCIOR ROSSELLÓ, MESTRE DE MESTRES

Melcior Rosselló i Simonet va ser el director de l'Escola de Magisteri que va inaugurar l'edifici on ara hi ha el CEPA Camp Rodó i un insigne pedagog. Va néixer a Santa Maria el 1916. Va seguir els estudis de batxillerat a l'Institut de Palma. El 1930 s'adherí a l'Associació per la Cultura de Mallorca, que tenia per objectiu recuperar i difondre la nostra llengua i la nostra cultura. Participa en l'organització de Missions Pedagògiques amb recitals de poesia, música i representacions de teatre. El 1933, als desset anys, començà a estudiar magisteri a l'Escola Normal de Palma.

El 1939 pren possessió com a mestre de l'Escola del Coll d'en Rabassa. Escriu diversos manuals escolars. Del 1955 al 1981 és regent (Director) de l'Escola Normal de magisteri. També col·laborà amb el Grup Excursionista de Mallorca.

La seva tasca va ser reconeguda amb diversos guardons: Premi Ciutat de Palma (1973), Premi Ramon Llull (1998) com a reconeixement per tota una vida dedicada a l'ensenyament i a la formació dels mestres de les Illes Balears i l'escola pública de Santa Maria duu el seu nom. El 2006 va fer donació a la Universitat de les Illes Balears d'un retrat del seu amic Bartomeu Rosselló-Pòrcel.

Reproduïm tot seguit un emotiu article de l'escriptor Gabriel Janer Manila, alumne i deixeble seu.

EL MESTRE

No és fàcil acomiadar-se del mestre. Tanmateix, la figura de Melcior Rosselló serà present al cor d'aquells que vàrem ser els seus alumnes. Ho serà mentre algú sigui capaç de dur a la pràctica les seves lliçons. Era en temps de postguerra i les ferides encara sagnaven. Enmig de la misèria mental i l'estretor de mires, les seves classes eren un acte de responsabilitat civil, de compromís amb una tradició educativa que es remuntava als temps de la Institución Libre de Enseñanza, coherent amb els principis que definiren els plantejaments pedagògics de la Segona República.

El vaig conèixer el mes d'octubre de 1956 en què vaig iniciar els estudis de magisteri a l'Escola Normal de Palma. Només feia un any o dos que havia aprovat l'oposició de regent de l´escola annexa, la qual cosa el convertia en el nostre professor de pràctiques. Es parlava encara del seu exercici brillant. Llavors ja era un mestre destacat que venia de l'escola Graduada de Llevant on, anteriorment, durant el curs 1936/1937 havia fet un any de pràctiques i on havia conegut a Emili Darder, el batle que acudia a inspeccionar personalment el material escolar i a comprovar que el menjar que se servia al menjador reunia les millors condicions sanitàries.

Però la seva història es remuntava més enrere. Melcior Rosselló havia format part d'aquella gent que a partir de 1932, –Cèlia Viñas, Pere Capellà, Margarida Rul·lan, Pere Serra i Pastor– va dur a terme el projecte de difusió cultural que Marcel·lí Domingo havia articulat amb el nom de "missions pedagògiques". Com qui sembra una llavor i espera que neixi.

He de dir que, a l'Escola Normal, el panorama era desolador: els professors eren vells i estaven cansats. Havien vist com, anys enrere, assassinaven alguns dels seus companys i es parlava de depuracions i de presidis. Se´n parlava en veu baixa. També havien vist com perseguien molts dels seus exalumnes: mestres que exercien la professió amb dignitat, que havien comès l'error de creure que una formació escolar rigorosa podia alliberar els fills dels pobres d'algunes servituds. Per això els havien tancat a la presó. O els havien afusellat en un cementiri obscur, de matinada.

No he de dir fins a quin extrem ell sol –perquè era ben sol– aconseguí que unes quantes generacions de mestres es contagiassin d´una rara il·lusió: la fascinació d'acudir a l'escola i exercir una professió desprestigiada i envilida. Sobretot, vigilada. I contra l'escola rutinària que prioritza la memorització i l'aprenentatge buit de sentit, ell encara creia que, per mitjà d'una escola capaç d'estimular el pensament i la reflexió crítica, els homes i els pobles s'humanitzen i creixen. Vinculava el progrés a l'educació, convençut que les nacions més avançades deuen la seva prosperitat a l'escola.

Però hi ha una pregunta per a la qual m'és difícil trobar una resposta: Com era que aquell home, pessimista empedreït, que coneixia la degradació en què es trobaven els edificis escolars, alguns d'ells quasi en ruïnes, i sabia quina era la misèria moral dels vencedors, era capaç de desvetllar el nostre entusiasme, la ingènua inquietud d'esser mestres.

Potser, perquè va creure que per mitjà de la cultura i de l'estudi es pot prendre consciència de la realitat injusta. No ho sé, però m'agradava percebre la fermesa de la seva veu, convençut que des de les aules encara era possible transformar la vida.

Gabriel Janer Manila